

охорони репродуктивного здоров'я. У деяких країнах ЄС спостерігається прямий зв'язок між розміром соціальних допомог і підтримкою сім'ї, у Швеції головними отримувачами допомог є діти та їхній добробут.

Неоліберальна модель держави добробуту, як у випадку Великої Британії, характеризується моделлю одного годувальника, фінансовою стабільністю сім'ї та надання підтримки базового рівня добробуту дітей. Тому лише комбінація різних видів політик та заходів, спрямованих на досягнення кінцевої мети, може сприяти уповільненню процесу зниження фертильності, сприяючи розвитку інституту сім'ї як основного джерела відтворення населення для досягнення мети демографічного розвитку [1, с. 78].

Основним механізмом демографічного розвитку виступає розроблення й реалізація цільових програм для розв'язання окремих проблем. Потребують врахування при складанні стратегії розвитку як країни, так і її регіонів проведення оцінки стану демографічної безпеки система показників, яка полягає в розробці не лише порогових значень, які є початком негативних деструктивних змін в демографічній системі, але і цільових орієнтирів, які являють собою стратегічні цілі окремих складових демографічної безпеки. Для пошуку оптимальних моделей доцільно враховувати досвід зарубіжних країн та розробляти власний набір інструментів у сфері державного регулювання демографічних процесів, відповідно до визначених цілей та пріоритетів демографічного розвитку. Концептуальний підхід, що передбачає виокремлення напряму державного регулювання сфери розвитку сільської місцевості дасть змогу спрямувати ресурси на розв'язання соціально-демографічних проблем села, на цілковиту перебудову у свідомості суспільства ролі та значення сільської категорії населення як у сучасній, так і в стратегічній перспективі формування високоцивілізованої держави.

Список використаних джерел.

1. Афанасьєва Ю. Державне регулювання демографічних процесів у країнах Європейського Союзу: інструменти підтримки сім'ї / Державне управління та місцеве самоврядування: збірник наукових праць, 2015. вип. 1 (24). С. 70-78.
2. Долінченко О. М. Методичні підходи до формування основних принципів державного регулювання демографічного розвитку / Теорія та практика державного управління, 2016. - № 4(55). С.152-157.
3. Населення України за 2016 рік : демографічний щорічник / Відпов.за вип. М. Б. Тімоніна. – К.: Держслужба статистики України, 2017. С. 15.
4. Цвігун І.А. Формування демографічної безпеки України: автореф. дис... докт. екон. наук: 08.00.07. – Хмельницький, 2016. 40 с.

ГОЛОЛОБОВ СЕРГІЙ МИКОЛАЙОВИЧ

*аспірант кафедри глобалістики, євроінтеграції та управління національною безпекою
ОРІДУ НАДУ при Президентові України*

РЕФОРМУВАННЯ МЕХАНІЗМІВ СПІВПРАЦІ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ І ЗАКЛАДІВ КУЛЬТУРИ

Базуючись на аналізі фінансування галузі культури сучасної України, доходимо до висновку, що у свідомості керівництва органів публічної влади сфера культури у пріоритетності поступається іншим галузям: освіти, охорони здоров'я, соціального захисту населення тощо. Виходячи з цього, завданням закладів культури є змінити ставлення керівництва органів державної влади і органів місцевого самоврядування до феномену культури, що у результаті призведе до недопущення покрощення однієї сфери суспільного життя за рахунок утисків іншої, адже саме галузь культури виступає своєрідним індикатором суспільного розвитку, і є фундаментом побудови держави. Специфіка сфери культури полягає у тому, що вона пронизує усі інші суспільні сфери. Отже, від рівня культури пересічних громадян залежить добробут країни. Стабільний розвиток держави і розвиток культури – взаємопов'язані процеси.

На сучасному етапі розвитку української молодшої держави культура повинна стати одним із ключових чинників соціально-економічного зростання України та її регіонів, тому, що спільною головною метою розвитку людства є громадянська та культурна самореалізація особистості, яка відповідно до «піраміди потреб» американського психолога Абрахама Маслоу має найвищу ступінь.

Станом на сьогодні органи публічної влади у повній мірі не усвідомлюють роль та значення сфери культури та її закладів. Пріоритетним завданням культурно-мистецьких закладів є змінити цю ситуацію на місцях. Органам публічної влади необхідно донести думку, що безпосередня актуальність функціонування закладів культури полягає у тому, що вони виступають культурно-мистецькими центрами, які проводять просвітницьку діяльність з метою збагачення духовності населення з одного боку, та показати практичну користь для органів державної влади і органів місцевого самоврядування від діяльності даних закладів, з іншого. Органам публічної влади, від яких залежить добробут закладів культури необхідно показати поліфункціональність даних закладів, яка полягає у тому, що вони діють не лише обмежено у сфері культури. На їх базі проводяться заходи різної направленості: соціальної, благодійної, освітньої тощо; заклади культури активно сприяють іміджу та авторитету відповідної місцевої влади. Все це дає можливість ґрунтовно вести мову про необхідність та актуальність їх існування.

У рамках запровадженої децентралізації органам публічної влади у тісній співпраці із закладами культури і інститутами громадянського суспільства, що діють у сфері культури, потрібно вирішити низку нагальних проблем, а саме: створити актуальну концепцію розвитку галузі культури і культурно-мистецьких закладів на відповідній території; створити необхідні умови та забезпечити їх практичну реалізацію щодо вирішення проблеми «кадрового голоду», особливо у сільській місцевості (об'єктивний, відповідно до реалій сьогодення, рівень заробітної плати; активне стимулювання працівників галузі – застосовування всіх видів заохочення; добровільно-примусове

підвищення кваліфікації працівників сфери культури); подолати неготовність значної частини працівників культури до роботи в умовах, в майбутньому для них, нової європейської системи.

Досвід розвитку європейських країн у сфері культури, переконує, що діяльність культурно-мистецьких закладів не може бути однаковою для різних періодів, вона повинна бути варіативною і враховувати конкретну ситуацію в країні, регіоні тощо.

У системі органів публічної влади застарілу вертикальну лінійну модель «насадження» культурної політики необхідно замінити на актуальну горизонтальну громадсько-державну, яка має базуватися на зворотному зв'язку, створенні мереж та залученні широкого кола культурних діячів, закладів культури, інститутів громадянського суспільства до процесу творення культурної політики, починаючи від її створення до реалізації. Отже, органам державної влади і органам місцевого самоврядування потрібно не догматично управляти культурою, - а з позиції менеджменту розвивати її.

Органам публічної влади у сфері культури і адміністрації культурно-мистецьких закладів необхідно взяти в якості критеріїв і реально застосовувати на практиці три основних принципи належного публічного управління: 1) прозорість; 2) участь; 3) підзвітність.

У зв'язку із складною соціально-економічною ситуацією в країні, закладам культури необхідно налагодити систематичну роботу щодо залучення додаткових коштів за рахунок: робіт (послуг), виконаних закладами культури на замовлення; надання в оренду приміщень, споруд та обладнання; грантової, проектної та фандрейзингової діяльності, стимулювання благодійних внесків і добровільних пожертвувань, матеріальних цінностей, одержаних від фізичних і юридичних осіб, у тому числі іноземних; надання платних послуг (відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 12.12.2011 № 1271); співпраці ізстейтхолдерами, Міжнародними фондами, програмою «Креативна Європа», центрами соціальних програм; подачі заявок на фінансування місцевих культурно-мистецьких заходів до Міністерства культури України; входження до переліку об'єктів (заходів), що фінансуються за рахунок субвенції з державного бюджету місцевим бюджетам на здійснення заходів щодо соціально-економічного розвитку окремих територій; залучення спеціалістів та організацій з проектної та грантової діяльності тощо.

XXI століття – століття інформаційне, яке диктує особливості і специфіку функціонування закладів культури в сучасному інформаційному суспільстві. Сьогодні діяльність закладів культури набуває значення, лише за умови поширення та розповсюдження інформації про неї. Зкладам культури необхідно не лише інформувати органи публічної влади і громадськість про свою діяльність, а необхідно навчитися створювати й широко розповсюджувати унікальні, якісні, неординарні інформаційні продукти про свою діяльність, які б суттєво відрізнялися від іншої інформації, і за змістом були культурними продуктами.

Органам публічної влади у сфері культури і культурно-мистецьким закладам необхідно впровадити створення на громадських засадах при закладах культури опікунських рад, які б, у рамках чинного законодавства та нормативно-правового поля лобювали інтереси закладів культури. До складу рад повинні входити представники органу управління у сфері культури, інших структурних підрозділів місцевих державних адміністрацій, уповноважені члени громадських організацій та об'єднань, авторитетні працівники сфери культури та мистецтва, депутати різних рівнів, представники ЗМІ та місцевого самоврядування тощо. Зкладам культури, використовуючи успішний європейський досвід, необхідно активніше застосовувати «правомірне лобювання» своїх інтересів. Для задоволення інтересів даних закладів більш ефективним і конструктивним є залучення не окремих людей, а організованої широкої громадськості.

Сучасні заклади культури (особливо у сільській місцевості) повинні бути не лише культурно-дозвілєвими центрами, вони мають стати сучасними центрами місцевих соціальних комунікацій, центрами громад. Дані заклади мають бути наближені до конкретних, реальних людей, враховуючи їхні інтереси і потреби. Органи управління у сфері культури і культурно-мистецькі заклади мають стати відкритими центрами громадських ініціатив.

Сьогодні підхід працівників культури до своєї роботи має суттєво змінитися. У сучасних умовах, даним закладам, щоб існувати і розвиватися, треба постійно заявляти про себе, як про соціально необхідну інституцію, яка намагається якомога повніше задовольняти потреби громади, прагнучи перетворити свій заклад на громадські центри; заявляти, як про установи-помічники місцевої влади.

У реаліях сучасної України, для свого успішного існування заклади культури мають здійснити низку кроків: зменшити навантаження на місцевий бюджет шляхом залучення додаткових коштів не заборонених чинним законодавством України; приблизити культурні послуги до мешканців конкретної громади; прививати своєю діяльністю культурний смак у широких верств населення; сприяти іміджу і стати позитивним брендом конкретної територіальної громади.

ГОНЧАРУК ВАСИЛЬ ВІТАЛІЙОВИЧ

*аспірант кафедри суспільного розвитку і суспільно-владних відносин
НАДУ при Президентові України*

МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД РОЗБУДОВИ ФОНДІВ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА ДЛЯ ЗАЛУЧЕННЯ ГРОМАДСЬКОСТІ ДО ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Актуальність подальшого розвитку публічного управління полягає у використанні міжнародного досвіду реформаторських способів фінансування представників громадянського суспільства, готових долучатися до процесів публічного управління через відповідні установи/інституції або через такі форми, як форуми, семінари, конференції, круглі столи тощо. Слід зазначити, що фахова підготовка представників громадськості практично